

Maanaine

Nägu suurrätti mähitud, seisis Reet alevis Urbaku raamatukaupluse akna all. Aknale oli pandud postkaarte, sulgi, sulepäid, mõni tähtraamat.

Väljas tibas vihma, Reet astus kauplusse.

Ta ootas tükk aega üksi leti ees, enne kui tuli kaupmees Urbak, käed müüritööst savised ja nõgised. Oli neid kähku loputanud, kuid ikka nad olid veel savised ja nõgised.

»Kas teil tinti on?«

Tint oli Reedal kodus otsas, tinti läheb aga mõnikord hädasti vaja.

»On küll tinti!«

Urbak pöördus riiuli poole, ladus sealt mitu potti lauale. Tinti oli riiulil palju, mitu rida.

Reet nõjatas küünarnukkidega letile, hoides sõrmedega lõua

alt halli suurrätti kinni. Veeretas teise käega tindipotte letil, -
mõni neist oli ümmargune, mõni tahuline, kõlisesid kokku
lüües.

Reet pigistas suurrätti lõua alt veelgi tugevamini kinni, vajus
mõttesse. Mõttes ja tilistas laual potte, tinti oli kaupmehel palju,
igasugust tinti. Väljas tibas vihma; kes teab, mis maksab tint?
»Kas teil lahustid tinti ei ole?»

»On küll lahustid tinti.»

Reet võttis taskust tühja klaasi ja pani letile. Urbak kogus
potid letil kokku ja asetaski tagasi riivile.

»Lubage mulle siis lahustid tinti.»

Lahtine tint on odavam. Reet ostab ikka lahustid tinti. Kes
teab aga, kas see on ka hea tint. Soris sõrmedega rahakotis;
kes teab, palju kaupmees selle eest nõuab.

»Kas see on hea tint?»

»Oi, see on hea tint! Paremat tinti enam ei olegi.»

Reet ei usaldanud kaupmehe juttu, vaid veeretaski ikka veel
potti letil – ei tea, kas see on must tint või sinine.

»Kas see on must tint või sinine?»

»See on mustjassinine.»

»Ah mustjassinine!»

Ent Reet oleks meelsasti tahtnud sinakasmusta, sinakasmust
võib-olla on ilusam.

»Kas teil sinakasmusta ei ole?»

»On küll sinakasmusta.»

Urbak valas mustjassinise tindi potist välja ja sinakasmusta
asemele.

»Kas see on kah hea tint?»

»Oi, see on kah hea tint. Paremat tinti enam ei olegi.»

Reet seisus tulbana leti ees, liikumatult. Nagu väsinud oli ta
alevisse tulekust, nagu kahju oli vähimaski liigutusest. Suurrätti
august paisis ainult nina, mustad silmakoopad liikumatute sil-
madega. Vaatas tindipotti ja peas elasid varjatud mõtted.

Ka sulgi oleks ta hädasti vajanud...

»Lubage mulle ka sulgi.»

Valis kasist kuldse sule.

»Kas see on hea sulg?»

»Oi, see on hea sulg!»

Ei teadnud Urbak, kas ostja veel midagi ostab. Ei teadnud
seda Reet isegi. Kuid sulpea oli kodus kadunud, oli küll hoo-
lega otsinud, aga kätte ei saanud. Ehk leiab selle siiski üles, või
ostab siiski uue?

»Kas teil sulpeid on?»

»On küll sulpeid.»

»Lubage mulle ka üks sulpea.»

Urbak tõstis sulpead karbikesega letile. Reet tahtis neist
osta kõige ilusama.

»Missugune neist on kõige ilusam sulpea?»

»Oi, need on kõik ilusad sulpead!»

»Kas need on head sulpead?»

»Oi, need on head sulpead, paremaid enam ei olegi!»

Reet valis sinise sulpea, Reeda meelest sinine sulpea on
kõige ilusam.

Urbak rullis asjad paberisse: kas naine ostab võib-olla veel
midagi?

Ei osta, midagi enam ei osta. Kolm asja on ostnud: tindi,
sule, sulpea.

Väljas tibas vihma, Reet ei tahtnud väljuda. Vihmavarju ta
oli jätanud koju, kodus veel vihma ei sadanud. Rullis asjad
tagasi paberist välja.

»Kas on ikka hea tint?» küsis kaheldes.

»On, on küll hea tint.»

Ja kaupmees ulatas Reedale paberit.

»Kirjutage midagi, olge lahked!»

Kirjutada tahtis Reet tööpoolest midagi.

Mõttes ja vaatas aknast välja. Rasked pilved liikusid majade
kohal ja räästad jooksid sorinal. Reet nõjatas küünarpeadega
letile ja mõttes edasi.

Midagi ei tulnud pähe, millest kirjutada. Tindine sulg oli val-
mis paberil, aga meelde ei tulnud mitte kui midagi.

»Ei tule midagi meelde kirjutada.»

Pea oli tühi, ühtki mõtet ei vilksatanud.

»Mis seal kirjutada!« naeris Urbak. »Kirjutage ükskõik mida.«
Kuid Reet ei tahtnud kirjutada ükskõik mida.

»Kirjutage: väljas sajab vihma . . .«

Ei, seda Reet ei tahtnud kirjutada. Mis sellest vihmasajust kirjutada!

Mõtleb midagi muud, paremat.

»Kirjutage: koer jookseb maanteel.«

Reet vaatas välja – koer jooksis maanteel.

Ei tahtnud sedagi kirjutada, oodaku, varsti tuleb parem mõte. Ja ta naeris väsinult, – imelikke asju sunnib kaupmees teda kirjutama.

Urbak ootas leti taga, Reet ikka mõtles.

»Kirjutage: pea on tühi!«

Ah, parem mõte tuleb kohe!

Nüüd vaatas isegi Urbak hajameelselt välja ega mõistnud enam midagi ütelda.

Ent nüüd võpatas Reet: nüüd tuli mõte, hea mõte. Kumardus leti kohale ja kirjutas:

»Suur reheahi.«

Oli küll hea tint, hea sulg ja sullepea, rullis asjad paberisse, maksis raha ja lahkus kauplusest.